

ROVAC U (AMBA)LAŽI

Biblioteka UGRIZI

SS Sinister

ROVAC U (AMBA)LAŽI

Urednik:

Siniša Lekić

Izdavač:

LIBER, Beograd

Štampa:

ATC d.o.o.

Tiraž:

300

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-1

Stojanović, Siniša, 1981-

Rovac u (amba)laži / SS Sinister. - Beograd : Liber, 2011
(Beograd : Dijamant print). - 126 str. ; 15 cm

Tiraz 300. - Str. 5: Predgovor / Nikola Vranjkovic.

ISBN 978-86-6133-079-7

COBISS.SR-ID 187771660

SS Sinister

Rovac u (amba)Laži

LIBER
BEOGRAD, 2011.

Kao da sam neke pesme najsporije čitao do sad.
Sporije od najsporijeg čitanja do sad... ili sam se jednostavno sećao... ne znam.

I kao da su neka osećanja ponovo oživela od ovih sećanja. Nisam postao bolji čovek, i ne mrzim i ne plašim se. Obični ljudi su često u zabludi da nešto krupno zavisi od njih i da su oni ponekad zaslužni za nekakve događaje i promene. Jedino za šta su zaslužni i što niko nije mogao da namesti, organizuje i potkupi su reči koje neko običan napiše iz srca.

Neko sa velikim srcem.

Pre nekoliko meseci je jedna čudna, još uvek ambiciozna žena došla u Beograd bez trunke sramote na licu, baš kao i jedan španac nekoliko godina ranije...

Obični ljudi nisu obavezni da ih sačekuju, da im se smeškaju, dok mašu zastavicama... kao neki drugi neobični ljudi, kojima je to možda samo posao.

I Niko, na sreću, ne može da im
zabrani da pišu svoje urlike.

Nikola Vranjković
Block Out

Обезлесение*

iskrenologija nije istinologija
savest je rešena prezicom
interes kao bela buka u glavi
drogoljublje

ideja – globalizacija vizije
lelek i depra tantijema
dezintegracije evropske garde u
gljivičnjak

pojavi se gudra posle duge noći
ori se horos anatema
stepen trenja ravan nuli
inicijacija
u imitacije

prisustvo savija prostor u gravitacije
brzina puta krivina = nevidljivost
astralne protekcije uz svezane staze
kermitizam

termiti nad terminima
demetrinišu simbole
novi enterijer starog logosa
novi lek na uštrb

---

* ruski termin za krčenje šuma

prevarimo varalice na štetu ribolova
interes kao bela luka u glavici
ori se resurs tanatosa

rezultat Обезлесение

Na klizištu

U noćnoj tami Pariza opisao bih vam Leštane,
noći pale Avale, plave, koju niko ne posećuje

Na klizištu,
naših idealu
izgradili su svratišta,
hotele strancima,
a Vama
Lako je gledati sa visine,
dok zagradi su vidokruge
nama,
u blatu Topčidera

Ciganski detinje
igrasmo se u krvi,
kada prvi put
kamenovaše nas
Mi bežasmo uz majdane
ka dvorištima nasilnika
koji sekoše mlade trešnje
Ka posedima,
sa kojih teraše, nas – decu
sekirama,
nazad niz te majdane

Na klizištu, tu,
gde je dan zaboravio rad,
nikle su banke
obdaništa kao bedemi
A mi,
tu, na klizištu,
u odronu
Kao nakon onih kiša u Kini
kada prohodala su brda,
i na svojim nogama
ponela kuće, mesto cipela

Lako je vama,
sa visine,
uvek bilo,
rušiti tornjeve,
sada možemo lako o tome
Dok pijete iz šaka,
u pokretu ovih kočija
na klizištu, nije vam hladno
oko sanki loma,
oštih krivina Volovske*

A nije ni meni bilo, obe ruke
lomiti o izumrle potoke

Opisao sam vam to mesto,
tamo – gde vrabac ne vredi
odakle put se račva u beznađa

---

* rakovačka klisura

I odakle nemoguće ostaje
za ruke uhvatiti
izgubljene generacije,
ostale, u tim ambisima

Lako je vama, sa visine,
bacati opuške, puške,
sa petog sprata
dodirivati vite krošnje borova –
nama, na trećem, su zazidali prozore

I više ne gledamo tornjeve, i svetlucave
leštanske logore
pod brdom,
i bombama oprane nedodjile

Na klizištu,
straževičkih podzemlja, bez zemlje

Na klizištu, drugom

U povrataku, na dovratku,
kome su davane reči
Kao u ratu, na nebu od šrapnela
neispavani dodavali smo dan na dan
na dovratku, kao rastanke
Kao kore torti,
koje jedosmo iz ruku majki,
a one, opet vešaše nas,
nazad,
o neba, u svom tom blatu

Guraše u topove,
u ruke očeva
da propuste kroz prste, nas
A nije ni njima bilo obe ruke,
kada su im noge, preko brda, nosile kuće

Vukosmo ih za rukave, u kojima skrivaše nas,
za novčanike, bez portreta,
i prste, sa kojih, kiše svukle su zlato burmi
Na klizištu

Ako, lako je nama bilo bacati bumerange,
i čekati da sa vrate, sa Avale kao sunca,
Jutra su naši manifesti,
a vama, lako je čitati te povratke, sa visina

Mi, sa trećeg

Tu

Tu, u dvorištu gradske biblioteke,
u napuštenoj kući zvezdarskog šumara,
tu, na igralištu đonova naših očeva,
na zidovima, koji menjaju fasade kao zmije kožu

Tu gde je igra ostala samo uspomena
a mašta nestala u poljupcu čaše,
tu, gde se život odlaže kao maturska garderoba
a sentiment prodaje u porodično nasleđe

Tu gde su naši rođaci zatvorili fabrike čarapa
i otvorili božićne fabrike vragolija,
tu, gde svako ko je plaćen mora biti patuljak

Tu gde su podrume vinuli na vrhove palata
a od ljudi pronašli skloništa pod zemljom,
tu, gde za odlascima majki plakalo je mleko
krivice, što odledilo je, nestasne puteve pijanih

Tu u gradu jeftinijih hotela za provincijalce
i skupih odluka domorodaca,
tu, gde su nam sestre pečatirane prolaznim
ocenama, i parafirane iksom za stoku

Tu gde je vernost čuvana za neprijatelja
gde izdaja se sakrila pod kuhinjskim stolom,
tu, gde podsmevaju se deci,
dok živote daju za krvave maskenbale

Tu gde iz kurtoazije nikada ne biraš da
odbijaš,

tu, gde niko više ne iznosi slatko od šljiva
jer se i u svom domu oseća kao gost

Tu gde se reč domaće susreće samo u trgovini
dok se domaćin krsti pred slikom maršala,
tu, gde džepovi vrede više od svega u njima

Tu, gde je pre par hiljada godina, na putu za
Bagdad, neko postavio kamen na kale,
da se nagleda ušća,
tu, gde je i kamen naučio da misli

Tu gde bela se zastava nosi mesto gaća
a ostale menjaju kao pokriće za predaju,
tu, gde kerovi žive u azilima,
a ljudi spavaju po ulicama bosí

Tu gde nisu svi andđeli piloti
iako nostalgični prema nebu

Tu

Ovde

Ovde,
Nemanjina ulica,
železnička, Penezića

Aleksandra – nikada,
Rankovića, Leke –
Kanda to je Savska, sada,
jedan tefter, svezak, plav, pored reke

U Zagrebu, Branimirova –
seže kolodvorja putem,
dalje, beskonačno ravno,
čini se – do ovde

Tamo nema venaca, vidikovaca,
tamo gričko je, uspinjače,
dom vještica,
Meštrovića

Ušća nema,
pa ni ne vidi se
uz šta se grad proteže,
ne znam ni gde bih sišao

Zagreb – Beograd,
preko Kragujevca,
Poskurica

Ovde,
Ciganlija, Kirovljevom,
Dostojevskog,
ukrivo do Požeške,
Blagodeti Blagoja Parovića,
Šmita, Španca,
čast mu bilo ginuti, pred štokovima rata

Ovde,
Kijevska,
to su neki ljudi,
prošlost moja, ruska,
ovde reka nema,
tu, kanali, kopovi i krš,
betonska korita livena u glibu košuta,
kopita – ne znam kroz šta se ovaj predeo prozire

Krst i staklena zvona

Ovde,
neki ljudi, prošlost, ruska, moja turska,
provincije nestale u povlačenju imperije –
gradovi

Ravnice u brdaku,
porozije Evroazije,
zore nezalazećeg jutra

Ratka Mitrovića, Skojevska,
Skojevačka – bez imena,
ulica uskrslog heroja,
što ispljunula ga decenija,
preko bojeva i veka,
uskrsla melodrama

Kardelj, i dalje bez ulice

Uličice, uz šta se ovaj damar prostire,
uz šta zidaju ove zidove,
porozne, grozne
Za koga grade ove ulice,
za koga rade,
za mene – Ne

Uz šta prostiru ove ljude,
uz mene, uz reke –
Ne
Uza zid

Uza zid, pljosnate porozne idile

Pantalone jednog džepa, skraćene,
pantalone smeha
Avalone bez gaća, opustele
Uz šta slažu ove slatke kosti bez stanka
uz reke, u povlačenju imperije
Uz šta se prostiru ove uzice

Ovde

Ulice Bundola

Gore ulice Kragujevca Beograda

Zagreba

Pod nogama noć,

za leđima dan,

a u zubima,

samo zubi

Džepovi prazni,

brige daleko: .

Dok gradimo vazdušne kule

u koje upiremo duševne poglede

Lako nam je kada biva teško,

teško nam je kad je lako

Riznice konjice magistrale

i železnice

u zubima potkovice,

na umu kovanice

Složenice,

krilatice na čelu kolone

Pretiču vražje proklamacije,

blefiraju na lošu kartu, i dobijaju priliku

Goruće ulice Kragujevca Beograda

Zagreba

Sarajeva Novog Sada Ljubljane Skopja

Praga na vratima Pariza

Naše su putovnice šut karte,
pasoši na vodi prošlosti
Imena naša menjaju se godine svake,
deca gradova, i sela, u raljama država

Zovemo se braćom,
prerasli odore krvnika

Cepamo se

Kada spevao je Internacionalu
@ internat, proširo je interno
Komponovao Bandieru
stropoštao barijeru –
Avanti Popolo preko zamišljenih ravnih linija
Avanti, preko preko zamišljenih zidova i
ubeđenja

Ne mogu nas u sve ubediti,
mi hodamo

Ulice Kragujevca Vranja Splita Knina
Ljubljane
Paraćina, Padove,
na vratima Berlina dremaju,
i izlažu radove

Krvava proleća i lelujave šahte
naši nebožderi
Kule tragalnice
što su šamarala sunce – svanjivanja
Večita predvorja
naše pancirne igračke
Avetinjske navike
isprazni praznici
Prazilučne prozaike
prozni položaji
Sidra u utrobi sa pesnicama
pesme u rvenju sa tesnacima

ulice gradova
gradovi ulica
ulice lica
lica likova
likovi kovanja
kovitlanja, vitlanja
kaljenja
ulice reka
reke ulica,
ulice ulica
ulice šetača
reke penjača

planine ljudi
potoci pesnika
šume potomaka
potomci pomaka

Kaljinka linka
grad bez grala
Sled van mejla
zgrade zaborava

Suparnici na vratima Rima Kladova
Soluna Kopenhaga – pomenuti
na slikama
Dorea, Boša, Brojgela i Blejka,
u pismima
Pija, Petra i Pavla,
u pesmama
Petrarke, Pesoe i Poa

Gore ulice Kragujevca Beograda
Zagreba

Pod nogama noć, a u zubima,
džepovi prazni

Lako nam je
kada biva teško,
teško nam je kad je lako

Na lokalnom nebu

Moji su se zvali Stojan Milan Dragoljub i Petar

Zašto ti mene da pitaš
šta ja radim u tvome kraju

U ovoj svetoj zemlji Srba
ja imam svoje nebo
Nebo svojih predaka
u mojoj duši, mir je njihovih snova

Zašto ti mene da pitaš ko sam ja
Niko sam, kao i ti, u borbi sa divovima,
kiklopima jednookih piramida

Ko si bre ti, da ne pitaš sebe:
– Ko sam ja da nemam Ja,

svoje jedino bratsko

Ko si ti da ne znaš ko sam ja
Da li ti znaš, ko je Damir Nedić

Znaš, naravno da znaš...

E, pa ja sam Damir Nedić,

I ti si Damir Nedić

I svi smo Mi braća svima,

osim onima, koje

ni susreli

ni susreli

Brate

zasto me pitaš ko sam
brate

Zid

šta želiš, stranče
značajelja iz tebe zapitkuje

uglađeni gospodin u odelu
vitla nogama u vis
tokom radnog vremena
tog dragocenog vremena
on besciljno blene

želiš parče hleba
topli savet
u jednog očajnika piljiš
skreni pogled
umetnost je veština skrivanja
ne kvari odelo
ne ugrožavaj vidokrug

kraj zida sedim
u prazno
zveram
nikada nisam polagao nade u bekstvo
zatajile su nade, i ovo je novo učilište –
utočište

*igraš igru istine
želiš da ništa ne želiš
žuriš da nikuda ne stigneš
trkaš se da što duže ostaneš
procí će vreme dok ne kreneš nazad*

*teško je biti iko
ko otkriva slabosti
još teže, iko ko išta otkriva
jedino beton nema kud
i tako tvrd prima kruto korenje*

*ulice su dom putnika
a kući nas niko ne čeka
daću ti sve
samo me ostavi
možda posedim još malo
a ti, idi
i pronađi svoj zid*

Trojka

Kada te sve ostavi na miru,
i ti samoga sebe
Lepo je, kada niko te ne čeka

Ni broj, ni razum, u ustima
ni odjek, šapat, u gradovima
ni šum, na srcu lutajućem

Kada niko ne govori, i ne postoji
Kroz stražnja vrata
odeš iz noći u dane od nadanja,
kroz knjige u metre besedništva,
odagnaš nadgovore jezika,
nadnošenja nad nemisli,
nadmetanja signala nevidljivih,
pogleda spuštenih, na
stazu, i blato, predvidljivih

Kada utihnu pitanja, nagovori,
i poslednja nada sagori
Kada nestane svet iz oka,
i staro postane ti strano
Lepo je, niko kada te ne čeka
niko da te broji

I vidiš, kako je ne biti tri
Ni broj, ni razum, u ustima
ni odjek, šapat, u gradovima
ni šum, na srcu lutajućem

Tiranida

Ja
Sam ja
Samim sam
Sa sobom, sam
Samom sobom sam
Sam sa sobom svojom
Sam, Ja i soba samujemo
Sa sobom ja Soba Samujemo
Samuj, Soba sobom Ja samoćom
Sobom samoća i ja, sasvim sami smo
Sami u samoći samoj Samotni smo samo
Samo samoća i mi, Samujem ja i svoja soba
Samoća sama samuje nama a mi sami sa sobom
Svoja soba Svoj ja Sami u svojem U samoći sami
Sam u snu Samome sebi sam San u samom stanu stran
Samome stanu san je sam i stran U samoj sobi sebičan ja
Sebičan sam Stan je sam Soba sama A u sobi san samostana

To zaista nisam Ja

Ruglo nad gradom čak i mesečinu prozire,
ruga se slika pamтивека, jednog zaborava,
spava

Ne budi smrad mrtvaka, niti ima glasa,
poljubac pojeo je uho od šećera

Tiho ulicama sapunjave reke odnose kosti,
u zagrljaju ostali osmesi i gnjida,
ispod šlemova i kapa skrivaju nemoć, da kažu
za neman –

da zmaj ih drži za ruku,
a za drugu uvek nova zver

Ti si se prepustio životu na ivici lepote,
a garave vrane plaču crne suze tvoga
zaveštanja –

Gde su ona neba koja si im obećao

Umiru bebe po ulicama, pod tvojim koracima i
dalje curi krv,
po pločniku poispadali zubi pasa
Svakoga dana tvoja majka kuva trbuh da te
dočeka, gladna

I odavde, vidim samo komarnike, i sita za prah
ovaj ljudski

sitan

I svetlo nadmenosti, neko, koje seče noć do
zvezda

I glupost jednu retku, kao lepota što je retka,
naspram gotovog mraka unazad, u večnost

I to je To što vidim
kada god u smiraj dana se napijem,
po leđima vidim samo one koji odlaze u san,
da svale na moju glavu svoje cipele

Ruka mi se hladna steže, pa se skriva:
Pa da čutim, kao moj brat što čuti
pa da bežim, kao moj brat što beži
ili da ubijam, kao što mene ubio je
brat moj

I nisam ja kriv, nisam i nisam,
i nije krivo nebo što sve ovo gleda
i nije kriv gospod, što ga nema

A ti što grliš moje najbolje godine,
operi ruke od zločina, operi noge od kajanja
kada mi ulaziš u dom, operi prozore od ulica
po kojima si odrastao, i očiju, kojima me gledaš

I sve što vidiš sada, nisam ja
i mene nije ni bilo da ti sve ovo kažem,
I uđem u san pijanog velikana,
velikog kao ovo ruglo iznad grada
Ruglo što za nama, sve ovo gleda
Pa se osmehuje, i posmatra
kao dete na roditelje svoje

Negde dole,
tamo dole,
ka zemlji

Poništavanja

U večitoj neizvesnosti, panici
koja svojim komforom
guta stvarnost koju ne opažamo
Da li odlazimo dalje,
mi, neprijatelji vremena,
saborci protivu sveta
A šta smo drugo pa bili, kada sad smo
darovi prošlosti, za pokoj i dan
U dodiru prostora van dohvata
u naličjima želja, a da li
u granicama koje preskakasmo
kao da nisu svetovi
Nikad dovoljno rastanaka,
u uvek premalo vremena
za odluke, pobacane
pod noge nadanjima
Jedino još turista može
u pohode na znamenitost
po kojoj smo čuvani,
tamo, među svojim igračkama
U nekoj vrsti spasenja

Rovac u Laži

Grad ište đubrište
grad njisti gradilište
Razapet kao konj
između meseca i gospodara

Grad sikće smeđ med, sa mesnatih usana
Klapara suđe
neopranog prijateljstva – nesuđenog
Nevođenih ljubavi među rođenima,
rođenih i robova nerazmenjenih dodira

Iza mornarskih bluza samo je bluz,
moderno sluđenih
nezavršenih
nezapočetih
nezaposlenih

Grad huji kao pusta i jalova ulica,
profit nerešenih ljubavnih nedoumica,
računica,
utakmica,
utkanica preponskih

Duhovi padaju na testu emotivnih ucena,
pali i ocenjeni čekaju na pad,

preko školskih ograda,
zapaljeni od đačkih sastanaka,
roditeljskih rastanaka,
devojačkih devijacija,
dečjih detonacija,
močvara momačkih,
alkoholnih Alaha,
alhema,
ahrimana,
Anaksimandara

Preko balkanskih balkona,
salona, sala, žala i žargona
blokada
bara i balona
barova i barikada
Preko bardova, lordova rada,
suviše gordih, da bi bili spominjani

A napolju navođeni
navađeni neviđeno na nevolje
Dok nevoljeni i nevini su nevidljivi

Navaljeni, razvaljeni bivojom žilom
bivaju negovani na VMA
navigovani viagrom sa vrhova grive,
kao heruvimi su na heroinu

Naviru svireposti navučene na nevericu
nacionalne i multinacionalne veđe
Na među se metak meće

Šume zapaljene centrima kulture
kao prestonice kamfora
Kamilja dlaka je u ustima seljaka
a goli kamen zna
da njegovo je carstvo nebesko

Vrišti grad, betonski grad,
grad za čekić i bombe
Grad za udarce i batove čizama,
grad za sestru i brata, za šestare
Za krugove i kvadrate,
za kugu i kuglane, za svetove i geta
Za piste, zapatiste i crne liste, pištaljke,
za džankije i violiniste, svaštare strasti,
profesore užasa i profesionalce
Za profete iz epruvete,
improvizatore i duševne provincijaliste,
egzotičare i egzodiste

Grad ište đubrište
grad njišti gradilište
Razapet kao konj
između meseca i gospodara

igralište

Sinister. Sinister Hrist.

Ja sam Sinister
Isusov mlađi brat po ocu
Majke nam se razlikuju
Takoreći, mi i nismo ista krv,
ako je po starom zakonu, a nije

Krv je za razumevanje jedna od najtežih stvari,
zato ču je ostaviti po strani,
da teče, kud je tekla do sada

Zato se i zovem Sin
Moj stariji brat, takođe sin,
ima mnogo veću knjigu
Njemu su pisali drugi,
ja pišem svoju sam, ipak, 21. vek je doba
pismenih

Danas, nije lako biti bog,
on je imao jednog oca, jednu ženu,
ja ih imam nešto više
On je imao Mariju, ja imam ove ostale,
teže je danas posvećivati se,
lakše poistovećivati

Njemu je bilo lako
retko ko je želeo u njegovu kožu
Zato su mu je i razapeli, kao jedro, i rastegli,
kao po ramu bubnja, ili platno slike

I bio je u pravu,
kada je rekao da ne znaju šta čine,
nije htio da ga pamte takvog

Danas, kada su čuda nevidljiva,
čarobnjaštvo je ilegalno
Sve te svete, magične reči,
ostale su na vašarima,
za pijane posetioce koji sve prespavaju
ili zaborave

Zato smo danas tu,
opet, da zabavimo, i informišemo
Makar da savest bude
čista, ako već ništa drugo nije

Brat i ja,
skloni smo skromnom oblačenju,
volimo pijace, vojne otpade,
industrijske otpade, istorijske odlive,
književnosti,
autoritete – sve ono što podseća na prošlo,
sluteći na buduće početke i krajeve

Volimo priče o kamiljem užetu i ušicama igle,
prerano formiranim devojkama,
sufliranju, dvorskom ludovanju,
vanbračnoj deci u kolevkama kraljeva,
stigmatizmu, i retkim sportskim disciplinama
Sve su to samo priče, simulakrumi

Brat i ja, slavimo isti rođendan,
samo njemu uvek dođe više gostiju,
na moj svi zaborave
On nikada nije voleo zabave,
s druge strane,
nije mogao protiv nenajavljenih,
zato se i omasovilo,
zapatilo do dana današnjeg

Nije umeo da kaže Ne,
mučio ga je zaborav na to,
da život je vreme, umnoženo egzistencijom
Ne može mu se zameriti,
nije rezonovao svet poput smrtnika
Voleo je ljude

Moj slučaj nije baš takav, valjda zbog toga i
nisam rođen u pravo vreme
Baš u trenutku kada sam bio pošao sa nebesa,
u susret svom neastralnom telu

Otac se setio da je zaboravio nešto da mi kaže,
i ta njegova poslednja beseda je potrajala
nekoliko dana
Tako sam se duže zadržao u majčinoj upotrebi...
Pardon – utrobi...
Propustio bratovljev rođendan,
Novu godinu, još par dobrih
zabava –
Pijani doktori su me na svet doneli tek trećeg
januara

Takva mi je i natalna karta posle bila, previše
sam slušao pijanih porađanja

Često me pitaju da li sam ja Isus,
da li mislim da sam Isus,
interesuje ih
Nije lako biti mlađi brat

Ovde na zemlji čudno računaju vreme,
vreme je sada starije
Obzirom da je tako,
ja bi trebalo da budem stariji, a ne on,
koji se rodio u mlađe vreme
Razborito bi bilo reći da je on mlađi,
većina smatra da je razboritost samo
arhaični izraz
– Ma ne veruju ni sopstvenim očima

Takvo je vreme došlo, ostarelo,
prezasićeno,
senilno i preponosito

Vreme, je duša univerzuma,
zato ja nemam dušu

Moj brat je bio jevrejin,
makar su mislili da on to jeste
Sve je to stvar stanovišta,
nivoa posmatranja, gledišta
Jevreji ga nisu voleli,
a hrišćanin nije ni mogao biti

Taj epitet je došao tek kasnije, kada se
njegovo zemaljsko vreme završilo
A smislili su ga ljudi,
da bi lakše žanrirarili njegovu misao

Čudno je to, s tim nazivanjima – hrišćanin,
kao da je zastupao samoga sebe a ne oca
da se svi nazivaju po njemu

Tako da i ja nisam hrišćanin

Došlo je do katastrofalne greške,
sve to neljudski, uspaničeno,
prestrašeno, prestrogo,
nejednak je pred ljudima

Kao da je jedan prah bitan pred drugim
prahom, kada zaduva
vetar

Svi stalno pričaju o duhu
a niko da podigne pogled sa zemlje

Svi misle da su već na nebū

Moj pas Trofej

Sinoć su lovci ubili psa,
baš pred mojom kućom
Za jedan rep –
zbog jednog repa, lovci pse ubijaju
Ubijaju i buve, mada ređe doduše,
buve nisu trofejne životinje
Sutradan otišao sam na izložbu pasa,
tamo bio je i moj pokojni pas
I lajao je lepše od svih
Kuje su ga izglasavale u glas,
videlo se da je favorit
Pevao je, ali, moj pas, i dalje bio je mrtav pas,
rekli su – van konkurenčije
Onda su došli neki ljudi i ubili boga u meni,
kako sam samo mogao
da donesem mrvog psa, i to takvog, bez repa
Ubrzo su došli opet, i ubili su mene
Kuje su i dalje kukale,
kukale su dok su se šminkale i kupale
Kukale su i na književnim večerima,
i za večerama književnosti
dok su ih frizirali kukale su –
A onda su ubili i njih, mada ređe,
jer one nisu trofejne životinje
A ja, ja nikada nisam ni imao ni rep
Gospodo!
Ali moj pas ipak jeste

Mravojedožder

Mnoge znam koji pali su na nebo,
mnoge znam koji su se popeli na zemlju
Isplivali na dnu, uronili u površ

Mnoge znam koji su zakopani živi,
znam neke koji i mrtvi hodaju

Neki vode hladni rat,
nekima prija ratni hlad,
neke hrani glad

Iza gvozdene zavese
odvija se jedna predstava
Režiraju glumci,
publika cepa karte
istorija postavlja kulise

Prodavci kokica
odvoze se limuzinama u drustvu starleta
Dok se o purenjacima
brine inteligencija

Hronike lučonoše – grumen sjaja

Mojim venama teče krv kraljeva

Preko ustiju pečat,
preko grla je jezik
A iza grla, opet krv,
iza krvi istorija –
nož

Lokve kraljeva plove u misli,
da li one krv tu plave
K'o što more mesec plavi,
k'o što more nebo plavi
k'o što ponor more plavi
Mračne vode na suncu,
ne jenjavaju

Slamnate misli od slave,
slamnato sunce oko glave:
– Ja sam kralj,
bele puti, krhak, proziran
Vladam čvrstim pancirom crnim,
lak kao pero
Na nedrima bezličnih,
na bedrima nedoličnih
U očima bezbojnih,
pogledima nerešenih, bezbrojnih

Mrtva su moja poprišta,
sopstvo posuto cvećem vekova

Krunisan elisom zemlje čuda
u ulozi tajanstvenog stranca
Ja sam sudbina prazna,
zapečaćeno pismo, koje vlada rečju

Preko ustiju mojih teče krv kraljeva,
očeva i dedova, piljara, i svinjara
Samome sebi reč sam,
sinova svojih knjiga, sutrašnjice

Tekovina

I gluvi psuju
jezikom gestova

Oni laju, kao psi svojom kulturom,
mašu u materinu, sposobnošću
Karikirajući
neizdrživo, esencijalno, obraćanje

I glupi se mršte
naizgled misleći

U svome nedoglednom Ne, mreste,
u poricanju i sricanju
Kroz levak cede početak,
riču, ogolelu priču iz lova
Jedan beskraj u iskraj,
jednog uma treptaj:
– Jezik k'o plastelin ili guma,
reč je platenik, čiji vlastelin
gradi kule pored druma

I gluvi viču jače
da bi sebe čuli

Glupe buka u glavi oslepi:
– Sužena svesti, široko ti polje
Hiljadu ti štafelaja, i kistova
nemih bista, šaraj, i urlaj,
tvoj je urluk štafeta crnih lista

I žedni pljuju na vodu,
što se sa gladnih usta sliva

I hrabri psuju lude, dvorske ljude,
i mladi na starost, što imitira prošlost
I davljenik, na olupinu koja pluta,
psuje dok tone:
Paor pljucka trunje žvakanoga pruća,
jekтик pljuje krv iz svojih pluća

I truba pljuje na osmeh srca koji mami,
i bubanj pljuje na svaku drevnu glavu,
što na njega padne, i napravi galamu

O, frustracijo
projekcijo, na jeziku ti hvala
Na lošem prevodu,
pridevu, prilogu, prologu, predlogu, sprovodu

Gola prostakušo
kanalizacijo mila, izvoli i sedi,
da li ti je udobno ovo mesto grobno

Da li ti se dopada ovo groblje otpada
Okolnost je srećna,
što je mesto pomirenja
sasvim blizu kuće

Deponija smeća ima svojih prednosti
Sedi, izvoli, svoje delo čednosti
Odgovara li, ili boli, žuljaju li
sve te tvoje navike od mulja

Da li zove, i progovara,
da li dovoljno vazduha ima,
da li ti je zima

Da li ti je potaman plakar, orman, otoman
za tvoj apetit ogroman
Zid je potpuno ravan, a ova hala u zemlji
tvoj je dom, a ne tavan

I pljuje zver na ljudsko pomilovanje,
i pljuje jezik na sebe među zubima,
i tišina na samoću psuje u ljudima

Pljuje prosjak na odeždu od pliša:
"U srcu čujem grižu miša,
a pada hladna, sitna kiša."*
Uz paradnu svitu, baklje i cveće
uzećemo sprat celi,
a ti pljuj, i suj na gram otrov beli

---

* posuđeno iz pesme Mizera, Miloša Crnjanskog.

Advertajzing

Toliko je lepa Noć
da se i Ona pretvara da je senka
Da se i blato pretvara u neba zvezdana,
i zvezde pretvaraju da su noć

Toliko je Ona,
da se ulice pretvaraju
u putanje zvezdama
u svetlucanja kiše
Toliko je zvezda,
da se svaka izdaje za Sunce nad Njom

Toliko je lepa da se kraj nje
korov izdaje za plemenito bilje
Toliko je korov, da i vile zastaju
kraj puta da se odmore od lutanja

Toliko je lepa,
da je i petlovi čutke dočekuju u jutra
Toliko je Jutro, da i zrikavci danima sneni
ne večeraju

Toliko je Noć, da od nje oči zamiru
videvši večite dane
Iza kapaka toliko je očiju,
da se od njih skrije

Toliko je Metafora da od nje ničice
padaju alegorije
Toliko je bajki,
premalo da ispriča njezino čutanje

Toliko je Pesma, da se od nje otuđe sve priče,
i promene veru
Toliko je pesama, previše, za jednu

Toliko

Setwah

Porodila se zver u šumi
rodivši mladu vatru
Vatra beše jaka i pekla je majku,
pekla je šumu, i kesten i brest,
pekla let ptica i gorela sneg

Urlala je vatra na plam i na garež,
urlala na stvarnost i neotporni rod
I pobeže zver u pustinjsko od doma,
da odmeri snagu sa sunčevim zrakom

I podiže pesak pokrivši nebo,
i napravi zid da nadmaši vetar,
i svenu taj dan što svanuo je mlad

Beše pusto tiho i mračno,
njezin je plamen talasao mrakom

Ovlada zver pustoši tom,
tamom ona zaiskri sve jače
Razgore se goropad da gori novi dom,
okupa u svetlost, pusti svet što plače

Reče, ja sam sunce novo, za zaborav je staro
goreće od mene svako biće golo
Svuda gde je palo, od mene pašće jače,
život posle mene, sam sušt je i krt,
na vama sve što gore, to su moje vatre

Ugledaj sebe pre no dočekaš cara,
pre no otvorиш vrata, pomiri svoje sumnje
U onog, koj se ne gleda, usmerićeš pogled:

– Lenje preko stakla, zver je dotakla,
suncе tvoju senku, cedi niz bravure

Ne zaboravi

Ne, nisam više,
u glavi, grudima,
crevima, preponama

Razasut, sve sam. Nisam. Jesam.

Slikam se u belo
vajam sivo u veo
Rukom se sklanjam
da pucam u povez na očima
Trnem u crno

Nadsve svestan. Nisam. Jesam.

Eteričnih misli mirisi
potkradaju svetove reči
Simultano prevodim kontemplacije jutra
kao nasleđe templara

Svetlo me raspršuje,
iza kapaka sve je

Razasut, sve sam Nisam. Jesam.

Jarboli

Naši su temelji bez jarbola

Zastave ne viore
Odložene po strani,
ostavljene za neke bolje dane

Uroćene misli ukočene,
iz mašte glave spuštene na pučinu
Na ravan,
u kojoj sve počiva, i stoji

Moja snaga noćima ne bdije u tami
nego sniva
Podriva slike, glasove i senke sakriva
da ne kroje

Sada u samoći pletu mreže,
od svega, što zastave veže

Svetionik jenjava,
svakoga drugog dana se oglasi,
pa zgasne
Moja snaga u talasima dolazi
jer noćiva u skloništu vraka,
kada se zapije sebe

Na jarbole nataknuti trenuci,
tvoje i moje nutrine

Dobuju ritmom bubnja i basa
oči zaklopljene a dupla puna suza,
usta od besa, kao u pseta govore

Naši su temelji armirani u zvezdama
a prostirke, zlatni sagovi
od restlova kroje celinu

Kosti putenu tvoju belinu nose
Kao radost posmatra
đakonije kojih naizgled nema
među nama

A gde smo bili,
na putu čudljivosti,
i dodosmo, do inhibicije i ambivalentnosti

I dalje pobeđeni porazom,
poraženi pobedom

Naše zastave lepršaju na travi,
svijene kao istorija:
U tabacima talmudskih spisa,
u povlačenju i izgnanstvu iz ropstva,
očeličenoj veri
Kalu čekića Makaveja,
razdoru Vavilona

Naše su veze misirske šume konoplje
i Darijeve poruke nebu,
sa visokih stena
upućene današnjici

Podmlaci gočeva u našoj guši,
odjeci gongova,
tri godine zmaja i zmije sa drveta znanja

Dlanovi se žare od drobljenog kukuruza,
kolena nam čuvaju resavske škole

Zastave naše darmе, zaplјusnuli su damari,
ukršteni svetionici u ždrelima pasa, stražare

Jarboli u ratu oko nas, k'o oko kurvi
provirujuju sa trubama,
pre vojne smotre,
čekaju da zamenimo uniforme

A vetrovi, čekaju kantore i mujezine,
i da prođu zime,
u kojima leda ima samo u duši

Logori i kotve biće spaljeni dahom prolećа,
tornjevi i minareti Aja Sofije poleteće
ka mesecu
Dok će se Aleksandrija i Konstantinopolj,
nadmetati znanjem

Naše zastave leže rasprostrто
i na njima će tkalje, kao na razbojima,
posaditi darove vremena

Impatiens*

Već slep od sunca ržem ko olinjali duh,
i vuk
oklop na grudima, kao jaram kneza,
uronila strela
Pod svoju kožu bez tela jasmina cvetni struk,
i dišem tu belinu bez opela

Moje Bilo je obronke snilo litice jaza
strme i gole, vilinsko krilo tada te ukaza
Gde počivaš tu dole,
u večnosti struje okeanskog gaza

Kao da sunce te lilo i ko pesak skrilo,
zrno suze, ti biseru iz školjke
Što si se svilo, tako smeteno
i milo,
prikrilo dojke

Obesim o oblak svoju slepu muku, i podđoh
u tu luku gde nestaju boljke
Baldapurski vrt, ti, život lep i krt,
paladinska ženo
što zapeva iz školjke

Zagledan u biser u telu morske seni,
dok me zaliv krepi ukus slan od vala
U san tonem sretan

---

* latinski naziv za cvet u narodu poznat kao Beli Jova

Impatiens se beli
Kao da me zoveš
k'o da kažem – Hvala

Penušavih mora osmeh sto te mijе,
budi i u meni slutnje, koan, i strane
Da krv i mač, nisu sveti rat
od sutra,
da nema tvojih boja koje hrane

Oseka mi svukla kostur od metala,
i šlem,
vizir teških tona tone u spirale
Osluškujući more, ostacu da ležim

Na usnama J'tem
viče u sne stale

Jesenjinov pad

Grana je mislila da neće pući
A mi smo na njoj ponosito
sedeli godinama

Mislila je da su naša tela
deo njenog tela
Da su u granu srasla,
jer su rasla pokraj debla

Vitka i stasala stabla u lisnatoj nošnji,
su sedela na krošnji, grana je pala,
tela su se raspala, razasuta
Prolivena kraj korena i puta
kriveći svoj rast, granu, i hrast

Ni grana – grana više nije
već samo spomen,
na kostur i rastenje
I tela naša, nisu tela više
jer su se usedela u rastinje

Grana je pala
Lepo je bilo gledati sa visine
sa kuće, od krova, pukli su vidici
slomila se osnova:
Rekao sam – “ Doćiću čim se najedem zemlje”
Rekao sam – “ Neću mnogo, da ne otežam za
let”

Grana je pukla
i stablo se srušilo

Znao sam to još onda,
kada sam se sagao
napio vode,
poklekao od težine,
i lakoće neba,
što sedelo mi je
na ramenima

Grana se raspala

Nju nisu činila slova i priče,
baš kao
tebe i mene,
Grana je pukla od svih tih knjiga
skrivenih po džepovima
Svih tih razloga, razuma, rashoda

Grana je pukla dušo,
a mi možemo kriviti šumu
Dok naše zadnjice, vezane za granu
sede ukopano

I nismo pukli Mi, već slomili smo drvo

Sada smo na zemlji, ti i ja
daleko od visina i vidika
Zalepljeni krvlju,
tako blizu
da se ne možemo videti

Grana je pala

A taj pad
kao da je bio veći od leta

Nova Hirošima

Evo me Draga,
gde koračam ulicama u susret tebi
Evo te, gde iz lista hartije
sa balkona, bacaš promišljene žudnje:
– O, Romeo, zašto si oronuo,
svenule su puzavice, uz koje si se peo
do tridesetog sprata

Nakon atomskog rata, nije ostalo ništa,
naša su bića raspršena,
a ljubav neusmerena pogađa bankine

Ona je umrla od trovanja fast food-om,
dok ja sam oduvek bio slab na umiranje
Nju je ubila menadžerska hipertenzija,
dok ja život nikad nisam gledao kao marketing
Sve do sada, kada postaje jasno,
da gubim se u molekulu mnoštva,
koje asimiluje, u slatke snove lutrije

U svetu, van dužnosti i nužnosti
Julija zamenila je identitet avatarom,
i sada sluša Hulija

Ljubav je mrtva, živila smrt
živila smrt, jer svemu dođe glave

Jedan glas

Jedan glas čutljiv zagušen bukom
uteče od uha

Jedna se čud načulji
kada poteku sa neba sati,
da zgusnu pod morem ime dubine

Jedan glas tu pliva plav,
peva pesmom mrtvaca:
“ Život uspavan, zločin u krvi
naliva sebi čašu prvi”

Jedan ga mornar hvata kukom
misleć’ da se davi, posegne rukom
u spas budali bez lica, kasno shvati,
da je davljenik glas ubica

Jedan glas, smutljiv, zagušen ko bukom
napusti mu uho

Jedna se čud načudi
kud po nebu utekli su sati
i gde zgasnule pod vodom površine

Jedan glas tu peva pesmom mrtvaca:
“ Plav pliva zločin u u krvi,
zaziva sebi kišu prvi”

Jedan glas na mamcu, kraj vesla rupa,
kiša kao česma, ka čamcu teče

A glas bez trupa i njegova pesma
igraše po strancu
tupa lupa tupa

Sinestezija

Sve u meni ječi i za tobom jeca
volim te, volim, kao bajku deca

Gde igrasmo se
u duhova carstvu, bez zvukova
Ugašena noć kao kuršum na pola;
Gde si sad, da nadnesem se nad snom
kao glava nad telom,
tvojim, i pepelom, onoga što beše,
za sobom ostavim deo,
a ponesem celinu

Zar da me kao laž, a ne čilaš
pretvaraš u karuce i trojke
bez snage, šake, nage kao dojke
plešu u tami
kojoj opet, kao sebi, vraćamo se

Zar da me podrediš,
zar da ne pobediš bojazni,
iz kože iskočiš
i zagrliš ove oči boje oca

Nemoj samo ovu noć da povrediš
da te ne sanjam, ptico od žara
U meni za tobom sve zeleni,
od tebe, sve se rastače, i stvara

Zobar – čerga

Pogledaj draga,
deca su nam sretna
jure kao konji livadama beskraja

Noć je pala,
a naša mala štala od čerge
natkrila je svoje, sinove i čerke raja

Pogledi setni,
zagonetni, u plamenu vatre
kao da izgubili smo sve, i tako siti svega
prevalili smo put
od hiljadu i jednog brega
a budimo se u horu, sa zorom

Ostavljajući zgarišta za sobom

Strast od puta
za nesagledivom slobodom
nosi nas da tolimo žeđ sa reka,
dok naši dorati piju,
iz daleka, čujemo jedan isti zov

On traži
čoveku da se daje svemu što se pruža,
naša drskost je u neodbijanju slobode umiranja

Draga, pogledaj moje crne prste,
sinoć sam u steni nožem iskopao grob za brata
i nema krsta,
nego šešir je nad njim – kao za života

Divni su predeli
koji nas hrane i sahranjuju,
koji rastvaraju i stvaraju
Poneću te noćas do mesta,
gde ćemo jednom, po zimi, umreti

Kada kraj zaveje

Tu je naša kuća
od klinova i pruća, naš lutajući dom,
Ne postoji daleko za nas
nego samo daljine, sagledive baš tu,
u nama,
u pogledima, kraj gareži i lučine

Znamo da kralj
među nama je onaj koji igra,
podvaljujući životu, učeći od žena
da pravda je istina, a ne sud

Mi ne dajemo da nam se sudi,
jer sud su ljudi,
a istina, ona stena koju sam prokopao

Pamtim svoju istoriju
kao tračak roda,
najmilije nomade, blagostanja nadanja
Pamtim sve što treba pamtim,
da bih znao sa mnom se ne završavaju
niti počinju lutanja

Bio rođen i u ponoć,
jahao kao vетар vrbovo šiblje,
nemam taj ponos, srce mi je divlje

Dim je urastao u malje horizonta
kad se pod veđama pomalja
Narastao u nebo, što polja pokriva,
ništa nije sveto osim doma

Čerga golet i kamen,
daleko od saraja, koji dušu od tela odvaja

Samousluga

Sam sam sebi često jedini gost, zalutam tako:
– Kako ste gospodine, šta bismo danas

Isto k'o i prošli put:
Jedan litar tištine

Kao glavno jelo servirajte muku,
dok u drugom delu, kada dan
odmakne – buku

I onda, jedan dan žege na švedskom stolu

Znate vi o mom bolu sve
znate kako da ugodite
Kako da prevarite u brojevima,
kada naručim ono što ne želim
Kako – kada slažem sebe

Ne gle daj te me ta ko ka o da ja va ma že lim
ne što da na pla tim

Budite ono što ste oduvek i bili:
Suprotnost, i usluga meni

Živeo Mihail Hlebnjikov

Fermari fermajte
Brigači brigajte
Svojaši svojatajte
Prezači prezite

Vojashi vojujte
Zebnici zebite
Umnici umujte
Dušači dušujte

Vajgači vajgajte
vajgom i izvagajte
Pa dajte vajdačima,
oni će vam platiti platom plataša,
i zlatom zlataša

Da se pojave spravari i smelari,
da pozovu svoje krivare
A krivari krivare li krivare,
pa kada iskrivare
Odu livarima da izlivare,
pa livari modarima,
da moduju i modare

Ali ne da modare
da naglare, gare i peglare

Pa oni baš naglaju i peglaju
i ne zovu mernare nikada

Namerno

Bitange u čitanke

Bitange u čitanke
tange u vežbanke
kurve u skulpture
haltere na šaltere

Starlete u sonete
mangupe u sanduke
pandure u strukture
opozicije u kompozicije

Boraniju u partiju
zavode pod navode
poverenje u otuđenje
milionere u kolportere

Ideale u kanale
snobove u šopove
volove na stolove
trudove na sudove

Robove na bodove
ovnove na bonove
barabe na parade
poniženje u udruženje

Uzbuđenje u obezbeđenje

Tehnologiju u ekologiju
kulturu u cenzuru
muzičare u nadničare
organizatore u zatvore

Domove u grobove

Dojka

Ovo je pesma o dojkama
i tome, kako se nešto doji

Vaš razum
koji želi biti dojen
dojkom doađena

Ova je pesma
jedna brojka
koja bale broji
a u suštini ne postoji

Ako neko poželi mleka
iz te dojke –
neka sagleda Ovu belinu
I videće mlečnu dolinu
razvaline sisa, i svoje strasti,
u koje će nespreman upasti

Jer voli naslovljavanja,
ne i uslovljavanja, oslovljavanja

Ova je pesma o sisi stvarnosti
koja je u žiži
O privlačnosti uma,
koji se gosti

Misteriji reči i magiji seksa
intimi sopstvu
u jednom drugom svojstvu

Perverziji

Neznana idila

Prošao sam bako tvojim sokakom,
spustila si pendžere i rano legla
Znam, sutra ima puno da se pegla,
pririnač trebi, šije, od ranog jutra hekla:
Ali priznaj mi nešto,
kada si bako poslednji put Ljubavi rekla

Ostavi muštike i šustikle bako,
otidimo u šetnju do obližnjeg parka
Nije život španska intriga, i čarka
ti to i sama znaš, predratna ženo,
koliko si pedantna zna samo Antanta

A za mene, briga je vas

Ne budi tako gorda i nadmena bako
evo, obućiću sako
Podneti priče socrealizma,
jer ti si dete, rodom iz Dadaizma

Zvaću te Dada – nano,
ajde podi amo
i pogledaj me samo

Smreškane su usne tvoje tako samotne
od tragova ljubavi, pohote, dodri
zavodljivo zapevaj Internacionalu

Protezom daj takt, ja sam spreman
tebi dat, ovo veče, koji minut, sat –
Ne dam te bako, ja tebe znam,
i najzad:
Ljubi me bako u regtajm stilu,
zaplovićemo onda, u neznanu idilu

Bog je samome sebi čovek

Java kao poklon noći
trza iz nekog drugog sveta

Protokol buđenja kao dojava,
govori sa megafona –
glasom Metatrona:
"Slušaj momče,
radost je sir koji sečem pogledom,
tvoj osmeh počiva na pijedestalu tuge,
tvoje noći duge su svetlost dana,
i videćeš
da čovek je stvorio boga
prema sopstvenom liku

Da, književnost je i batina
Ispovest po leđima što udara
žrtvu, stvorenu da se po njoj piše"

Kakav je to imidž stvoritelja,
prilika i slika,
na terazijama eto ljudskog lika
ispležena jezika,
gde se meri na kantar

Na drugom tasu
artificirana pomagala

produžene funkcije, eksterne particije
refleksije duha

Njegov je bog
kolutajući točak,
skriveni ključ, primordijalni tok,
mitski avion,
misaoni metak, falusoidni top,
fekalni novac,
otkrivajuća svetlost,
vojerstvo samoga sebe,
blud zakona,
organičko ustrojstvo tehnologije,
rokovi trajanja,
idijotizacija,
antropomorfnost muzike

Čovek je sam sebi bog
i stvoriti neće ništa, što on sam nije,
videti ne može drugo sem sebe

Za njega ne postoji strano
već samo shvatljivo i blisko,
Uhvatljivo
Prihvatljivo Objasnjivo Pričljivo
VidljivOplljivo
PodNošljivo
PrePoznatljivo
UDobno I Ugodno
ZgoDno I PogoDno
PodRazumEvajuće

RazUmljivo
Pevljivi I Plačljivo
Ravnodušno

Čovek je sam sebi bog
Kreator, Plagijator, Imitator
Editor i animator,
MajmunPAPAGAJ

U krivom ogledalu
zbija šale na račun krive erekcije
Svojeg jutra u kom' on je sunce,
svojeg tela nad kojim se uzdiže,
sebi on je potpora i prah

Neshvaćeni poeta
koji loše sanja,
a njegovo ga delo-telo proganja

Telo psa,
Uroborasa,
zagledanog u sopstvena ledja

Oivičena rampom,
barikadom,
ciglu po ciglu sebe zatvara
Kost po kost sebe gradi,
Hrani, od koga se brani

U kristalnoj sobi destilat deteta igra se
staklenim zvonom

Čovek je samome sebi bog,
a njegovo je seme san razdora
Korov koji niče
i predatorski razjeda telo Zelenog brata

Čovek je izmišljotina,
ili čak košmar bilja, izvorni strah
Osvešćen i lep
u potrazi za srećom,
tako individualnom,
tako relativnom,
tako pojavnom,
ne tako lojalnom

Tako personifikovanom
zaljubljeniču u sebe

Od prostora

On je bio različitiji od prostora
razumeo je osmehe,
ismevao stepeništa

Jednom je za sitan novac
prokockao lice svoje službenice
kažu da je vredelo upola manje

Nakon toga pravila mu je društvo
samo po kiši, branila od gromova,
sreća – pa nije bio viši,
premalen za kišobran

Kršten u močvari, još kao dete
prao je čelo utopljene dame
Papirne avione puštao niz vode
a oni tonuli su lako, kao na nečije grudi

Glavom iznad vode smejava se obalama,
skriven u srce požara
nije tražio kolevku za žrtvu

– U džepu je uvek dobro imati grudvu peska,
Mislio je, da ako se ikada i baci sa litice,
sutra, poneće jedno sećanje na sebe

Kada se bude probudio
kraj stopala čekaće ga dukat,
kraj ramena kružiće svet oko sunca

Jedino on,
i dalje raspoznavanje zvuke ringišpila

Sinister zver

Ne trebaš mi

Još od onda
kada sam tobom oprao zube, pod,
ispljunuo te,
iskašljao

Ne trebaš mi više od gutljaja
i jedne laži koja mene samog
ugovara

Ne

Ne trebaš mi,
nisi dovoljno Da

Ne zanima me da li misliš,
svako nešto misli,
ne mogu da slušam
bacio sam uvo

Sada možeš ići,
ne trebaš mi,
dodji sutra,
da, idi, vrati se,
čujem ostani,
čujem stvari,
vidim stvari,
nestvarne stvari radim

Ima nas dvoje,
troje, petoro, osmoro,
i svaku cigaretu pali drugi čovek
I svaki gutljaj
je u ustima tuđim,
i svako je sledeći
Sve je veći red u nedogled

Trebaš mi,
večeras, jer sam tužan
Ne trebaš mi
večeras, jer tugujem

Trgujem

Ti si igračka, ovo je pljačka
ubi se i digni ruke u vis

Pljuvačka

Šta ti misliš ko sam ja
moj brat iluzija
moj brat magla
moj brat otac
moj brat san,
budi i ti moj brat, k
ao deo mene, ponekad

Ja sam bratstvo,
to nije za društvo,
neće se sročiti govor od žamora,
žabokretnji, kuckanja i vriskanja

Ja te bacam
Odbacujem,
kao svaki dobar deo sebe dosadan

Ti to nisi ja,
ni ja to nisam ja,

Mi smo parčići potreba
razbacani u zemljotresu

Sunce uvek obasja novu tamnu stranu,
sve su strane tamne strane,
sve jednakо lažne u svojim istinama

Zasjaje, poteku i presuše
potoci i potopi,
porekla i poroci, poruke i poljupci
trenuci apokalipse

Idi, ne trebaš mi,
dodi, vrati se drugom stranom
drugu starom

Sa leđa leđima dođi, sidri gore
budi oko moje, na potiljku

Budi ono sve što nisam ja
jednako i isto,
u svim različitanjima

Kao svi ti ljudi,
u meni,
idi

Tuđa domovina

to sam ja, pingvin
daleko od svoje braće
kao i oni, ne mogu da poletim
al se razamašem uvek, kada ih se setim

Magla

prodavao bih maglu
to najbolje ide
ljudi u magli
sve mogu da vide

Predigre

kao što postoje vrste pasa
postoje i vrste ljudi
jedni imaju pedigre i podrige
a drugi podvige

Glupa pevanija

Očevi ne praštaju snovima
kada gube svoje sinove

Tinejdžerke gladne života
su po pravilu pravične

Sve je laž,
što ste videli, pročitali, pomislili

Što vam je kazano,
sve je slagano
Istine nema takve kakvu tražite
oči vas lažu, privide Kazanovu

Ne postoji pogrešno shvatanje,
tražite holograme

Čovek je stvorio imidž
prema sopstvenom bogu

Zašto produžavati
čekanje sledećeg stepena evolucije

Hoćemo li
reanimirati atrofiralu sposobnost levitacije

Najzad povratiti
nikad postojeći raj kredita

Naći to čuveno mesto
koje će opravdati ovo dosadašnje

Neupućeno, nedoneseno
neovenčano identitetom

Izmigoljiti treće oko,
šesto čulo, apokalipsom

Ko će zabosti zastavicu u dno glečera:
– Sada sve ima smisla, jesam li vam rekao

Na kraju puta, kao da više nema puta
vredelo je čekanja

Nema više misterije druže proroče,
bila je to magija vaše taštine

Iznesimo iz kanalizacije
tone stvarnosti
našeg bogatstva

Suspendujmo deponije,
rasputstimo teorije
misli večito zatvorene u glavi

Poput one
koja nikada neće omirisati trepanaciju i timjan

Iznestite moštī
tendenciozno visoko
čija zaleda muštrao je virtualni erudita
Vešti bard pobjede
u dugačkom nosu,
od nas očekuju da očekujemo

Desnom se rukujemo
sa levom desnicom

Položene zakletve
štampaju uz turističke aranžmane
Diplome imaju bele poleđine

Barbi-roge savremenog
negiraju pozdrave aktuelnog
Nevolje na putevima kojih nema

Redovi i kolone
ne potiru unakrsno dobacivanje,
asihroni sudar monohromih sa tromima

Standardizacije donose bluz,
bluz nove standarde

Književnici prorokuju krajeve
ili prizivaju strahove
U pogaženim rečima,
za neke je poraz duel bez protivnika

U nemoći,
tela su prevelika, a umovi mali
zemlja ne izdržava

Mojsije štapom kopa po kontejnerima,
Aron slepi ga prevodi nemima,
Isus Navin predaje pleme Hristu,
Isus Lusiju, dok Lusi Gaju Luciju Neronu Šaronu
Bušu Molohu

BOOOOOOOM!

Apokrifna kapitalipsa po Sinisteru

Premia i Favola
su vaša favela
Fruvita i Fidela dnevna formula
sumrak free well-a,
i dobro jutro frivole – čuda čulnih

Urok, ukor, ukus Yuhora,
a nigde smernosti prasca, krave, i ribe

Sveti врачи, krupni igrači Satchi & Satchi,
veštački zaslađivači

Korporativna defloracija,
sa oplodnjom device,
Na market podijUmu
čokolada, marmelada i slast safalada

Scila i Haribda libida
Florida Jumbo, Amato tečno zlato
iz tegle lipti,
Danubius,
Laje Anubis corpus delicti, & Christi

Monsanto de Gala,
nevidljivija od Stelta – Delta, na putu grala

Stoji uz staniolske, vitlajemska zvezda,
Pomilovanja

Maxi profilaksi,
u minibus sa vama seda bez stida
Ah, Pekabeta!

Niš Piete bez cigareta,
i druida bez amfetamina

Moderne apologete snaže reciklaže
noć sanja skrivena polja aditiva u kosti
Rovac je u laži,
a bogoslovac traži slovo F na ambalaži

I Bi voda, i bi Nova Tera,
homoseksualci na kiretaži
Progresivna politika nataliteta,
new age religija
danас, ovih dana, šeta

*****

(počeo sam da primećujem
da svaku stvar,
koju dotaknem u radnji
((poput Kefira, Kombuhe, Kvasa, i ostalih K stvari,
računajući i bezalKoholno pivo, malteKs,
crnu čoKoladu))
prvo nestane sa tržista, a onda se vraća
princezirana i u novoj fancy ambalaži,
najednom postaje deo nove propagande,
uz bilborde i neki čudesni advertajzing

reklame – totalna beda, nakon procesa redizajna,
jedne elijenske otmice identiteta,
ta stvar više nema isti ukus,
i ja se zbog nje više nikada ne osetim tako posebnim
sada, u prodaji skoro da ne postoji ništa autentično za šta se može reći da mi može privući pažnju

možda sam ja kriv za to,
možda nije trebalo ni da počinjem,
možda sam bacio prokletstvo na proizvode,
eno, čak je i Jelen počeo da pravi bezalkoholno pivo,
a i dalje ne znam nikoga ko ga je pijo (i piće) osim mene

možda oni to rade zbog mene,
možda oni znaju o meni nešto
što ja ne znam o sebi

možda me snimaju sve vreme...)

Tvrđava

Kao i sve drugo Ti,
još uvek stojiš tu,
nad tim, tom tananom tamom

Tron se diže da se toga tiče, tebe
njegov teg, tih kao htenje
i trag, tigra kratkog nokta,
na grudima, kut:
– Tren se igra trajanja lud,
rog kajanja, kao koc krut

Tlo i turoban dan trebi
trošne verige sunca
Poput klupka trake,
slatke i kratke kao suza, ti i jesi taj:
Nećeš na rubove lave,
plav od seni
I jesi mio od toplove sravnjen,
Tebe dotiču vatre i vetri tajne:
– Kćeri uha,
gluva je glava, tvoja pamet suha,
a kao hor je roptaj taj

Tinja tajna,
peče lik od bajke
u rečni se sliva trik, uz urlik
tok sjuren niz bregove hajke

Kao i sve drugo Ti,
nad tom tamom,
razašjan buncaš – Majko

Glas sušt nad razbojem boje skuplja,
pa kaže:
– Ti nećeš u pećine
da se skrivaš kao klopka,
Pored utrobe, rovove duhova hraniš,
previše tvrd, da se sa puta vratiš

Uvek bio si sine smrt,
kojom se od života braniš

Nova igračka

Dete se igra metkom u glavi
i pita – čemu život taj

Da li je olovni predmet zasluga
ili je orden ordinarne civilizacije,
poklon okupacije

Taj je metak suza oca darovana
detetu na kome se svet završava

U koncentru centra,
epicentru sveta
neko čeka boga, neko metak,
a neko
novu igračku

Zapis iz streljačkog voda

Dadosmo im tišinu
da ispune prazninu
ruku da prekorače svet

Nogom pokazasmo noć, tugu;
glavu pismenih
kroz cev dugu posmatrasmo
Prostore u rupe spustisimo,
u koje ih sastajasmo

Zna se da je pamet jedna bila
pamet se u krvava pisma prelila

Pred nama se rastadoše,
bez lika, i rodila,
niko ne zna šta je pamet pogodila

I ko reći može,
u čemu leže njihove kože
ubismo ih mi, bez kolebanja, romantici
lobanja teških (volešebnih):
– Živila smrt – povikasmo Mi,
umro je još jedan, kralj, i još jedan život
Život je večan, večan od smrtnika

Mi ne umiremo
kao naši bogovi, vladaoci, oci

U čemu je tajna kuršuma
lice bledo od gelera razneseno
U drvlje i cvetove osvanjiva,
kao da belji dan sanjiva,
od današnjeg

Kao da mu sećanje
celo nebo prekrilo
i blješti mesto krune
Kao da će se buditi u očima tuđim,
večito mlado, i nesretno, da kune

*Slivaju se u vino,
sa kišom, crvi
nalivam sebi čašu prvi*

Umukoh,
u zamci, ne umakoh
rekoše glas:
– Preko očiju tamnu večitu jagmu mi pustiše,
jednu sam njivu, kao savest, u zlatu porodila
Ješće usne detinje moj klas – rekoše glas –
Da, vratiću se za amanet,
k'o u pustoš kas, i galama,
sudili su nama

Jedre grudi košuljaša,
i manžetne,
padaju roletne na oči setne

Ko da nas sretne kraj puteva,
nego lutalice
mi smo jaganjci bez glava

Od ovog spasa ne bežimo
živimo u krvnu kazne životinja,
lešinara,
i nismo za to, da ikada više budemo ljudi

I kada se nebo spusti,
ne stenjemo
sunce zarudi,
nas se jedno stado, povrh stenja skupi

Da svoju glad zasmejemo
Zapevamo, baš kao i sad

*Slivaju se u vino, sa kišom, crvi
nalivam sebi čašu prvi*

Stepenice

Prelivaš se sa margina
na stranice,
starice, od nedelju nada

Moja smrti u raskoši
kašleš, kijaš u punome sjaju

Tvoje bezoke prežvakivke,
i moje strasne neverice,
oslepljene od ostajanja

Sa adrese razaranja
nevidljivo izlivam sanjanja
Moj je pilot katapultirao svest
i odneo padobrane

Malo vremena imam
za evoluciju
da se označim u pticu
I pejote Don Huana daleke su
da dosegnu, kastanjete prozaike

Znaš li da moja želja
veća je od tela
duša mi je džina, u telu bibera

Hramu se klanjam,
smeje mi se
odora mi ćebe dabra, bez brane

Prelivaš mi sutra,
cediš u dananas
nedozrele hrane plodove jeseni

Kada crveno
lišće zarudi
crveneće se nebo i zubi

Pričaćemo ustima brata,
brisanog od uloge

I progutaću to seme od bibera
da ohladim grobljanske zveri
Fibonačijeve nizove pročuću
do puteva,
ka onom, mome gluvom
u tebi

Macan mecena

O macane, macane, moj

Svanula sam kao leto
na dva lepršava reptila, leptira
– danas nebo tako divno svira

Preplanula kao na proplanku snova gnu,
kao ranjeni lav ljubim te, osnovo mogu
ras-predanja

O macane moj

Za dvor gluva sam,
kao lutka u predvorju,
kao lula ugušena, i zaliven na lovištu top

Nema luka
da me prati kada zaigram
i streлом pocepa tamo gde je rupa,
kano crna na mostu noć

O macane

Rušiš megdane
za majdan mesa,
u juriš puštam se kao vulkan lud

Za uši,
biblioteke i kestenove mlade,
kosturnice i ružičnjak opšiven paukom,
labude
i jaganjce izbledele, u haljine zaspale

Ne pobrojim te,
koliko puta u mom oku staneš
kada zaroji se bal, lik za astal seda

Hiljadom i moje bradavice izlivaju
da te okupaju u magareće mleko

O macane moj.
Stoj.
Oj.

Besplatna je pesma
koju ti za zasluge pišem, bez pera
Kao da ne dišem, ne diše ni atmosfera
kraj kofera, sa kojime te spremam

Samo tebe, da nemam

Aspartam

U ovoj stoner eri,
u pijanstvu, lakomosti

Na graničnom polju zaštite,
neminovnosti,
tu su pruge
i spiralni odlivi muškog toaleta

Ni štafete,
ni ičeg u ruci što deli ovaj dan
na dve
Samo su četiri
noge za tragovima ljudskih koraka

Praporci prapočetka
i dalje zvone,
Kolone,
redovi i uvrede u uredima
Uredno slažemo laži na sto,
Za raznesene
referente, reference i kadence
polifone kakofonije

Hallo 3.33
koja je razlika između hadača
i onog koji posmatra korake

Onog koji sanja
i onog koji osvanjiva,
slep sam za doviđenja i dobar dan

Prepisujem i potpisujem,
podvlačim, pa se u nigdinu zavlačim,
pod jorgan

Kaži mi,
kakav je to međdan,
u kome se boriš,
a ni u sebi ne vidiš prijatelja

7796,
toliko je proteklo
a da nisam bio ni svoja jedina, voljena

A kratak sam
u snu naspram večnosti,
kratak naspram sna čovečnosti

Avioni

Avion pao je na tebe
Napokon avion je pao na tebe
Zar ne vidiš
Ceo svet pao je
Ceo svet na kolena stao
Zar ne vidiš
Sve jednom padne
A ti zbog jednog aviona
Napraviš dramagalamu
Ono što vidiš – ne možeš videti sve
Svaki dan milioni aviona
Se polome o milionito nebo
A ovaj jedan je
Baš kao stvoren za tvoju glavu
Otvori oči i suzi krila kroz te uši
Boing
Habl Spustnjik Vojazder
I svaka mala kapsula
Nad tvojim plafonom su mesto
Ceo svet
Na kolenima
A ti praviš galamu oko pada
Aviona

A on
Ni poleteo nije
Ovog leta
Probudi se
Ne radi ti radar, jako, sjajno

Želiš nešto slatko
Pregrizi od srca
Jedno čarobno zrno
Da ti uraste u tkivo
Tikvo
Naučiću te da pužeš letiš čitaš
Autore internata zaboravljene
Setiše igre levitacije
I aviona
Svih letećih gromada
Što prkose suncu,
A na zemlju
Bacaju senke
Duž livada
A šta da srušila se zgrada
(zagrada)
Otac ne bi došao i rekao
– Nema više dubokih tanjira
A ti znao (prečutno)
Da mesecima niste jeli supu
Da stvarno pao je avion
Ne bi to ni znao
Drugovi bi prepričavali
Tvrdeći da je smešno
Što ne čitaš novine
I još koješta važno ne znaš
Da stvarno srušio se svet
Niko nikada ne bi rekao ni reč
Držali bi leđa nekoj drugoj strani
Za koju se pouzdano zna
Da ne piše drame

I ne leti avionom
I da znaš samo još ovo
Juče pao je Mesec
Kao ti na fizičkom, u drugom usmereno
Ne zbog toga što bio je pijanica
Ne
Pao je,
Jer u okeanu video je zadnjicu Sunca
I svi danas veruju u to
Da bila je puka slučajnost
Što baš tebi
Od svih ljudi na svetu
Seo je na glavu
Da
Da
Pala je i skela pokraj tvojih nogu
A ti mirno otresao prašinu
Sa rukava fraka
Zagledan u kran koji preti
Da se strmoglavi
Baš ka tvojoj glavi
Uvek ka tvojoj
Sanjao si
Oldtajmere
Kako jure sa neba
Ka tlu, pravo
Njihove velike maglenke treptale su
A ti držao si ruku
Toplu ruku, ne znaš čiju više
Bitno je da bila je tu, ta ruka
Bez koje nisi mogao

U tom trenutku
I bio je jako srećan dan
Specijalno srećan za sve leteće točkaše
Koji okomito spustaše se sa neba
Neki dan
U kome nema aviona
Bio je lep i sunčan dan
A ti ga prespavao
Kao na radio aparatu
Kao za volanom
Kao u zagrljaju prijatelja
Koji nemaju uši
Za sve te divne strahove

Gomila

Gužva te boli
u gomili planktonskog mesa
Jede te kit ubica
jede neki dan na dnu

Boli te miris krvi
pada sa kosti
nova plava zamisao
U gomilu bezruku
u tvoje ruke bez gomile

Grade te u kuće
betonska okna neoka
Zaručuju

Beli kitovi ručavaju ubice
a posle – poslastice
Gomilu

Sinister

Sada je 5:55
i život ne laže poeziju
Šta da se radi
nego da se nešto odreže
dobar deo glave, i progna uspomena

Na šta
Na laži na na znojenja
i taloženja ispod nokata
Dajte mi britvu da iscrtam osmeh

Da, znam
bilo je junaka
stripski likovi su svojevrsna simulacija
Ali i moj osmeh je simulacija
ako ga urežem u obraz
jer teško je, da drugačije otvorim usta

Tu je teg težak tonu
i vilica olakšana za zube
zašto ne bih iscrtao i zube
Zašto ne bih zapalio ovom šibicom kosu
simbolišući i budući
ovaj plamen, u lobanji

Mogu iscrtati i cigaretu, i greh
ali teško je opisati greh
drugačije nego šestarom
koji sve kružnice sažima u spiralu

To bi bio šestar,
onaj za iscrtavanje mapa i razmera
a ako bi ste baš hteli da mi mapirate dušu
moralni bi da nađete takav šestar

Ucrtajte vrtlog
na jednoj ponjavi štiklom
sazdanoj od moje kože
To bi bilo kao,
da razvijate bal na ledu
a ta pируeta, sa poniranjem
bila bi posveta, oh, presvetom meni

Mogu li da odgrizem, iskopam
sebi nos, oko
naravno da ne
Soviše sam bolećiv
i nije mi dovoljno stalo
Stalo mi je do toga da kažu da sam lep
jer, lepota je najčešći inicijator ljubavi
Ispod površine te lepote teče reka otpada
i priroda odnesena olujnom poplavom
Ružan je taj prizor, a i pitam se
kako povrh njega nos i dalje stoji
i lepo oko gleda

Zašto ne umre lepota kada nema osmeha
kada nema nadanja i kost trune
kako nema smrada, opet
Zašto takav užas ništa ne simboliše

U meni radi vulkan jedan
koji svakih pet meseci izbací oblak
Prašina ugasi svetlost u očima svima
a u meni, se ne savlada ledeno doba

Led je krt i boli kada puca
s njim se lomi moje meso
i noge trnu dok izdišem inje

Mora da sam poludeo,
i da sam samo dovoljno jak
da nosim se sa svojim ludilom
jer svaki put sačekam otapanje

A kada se probudim, dočeka me pustoš
tragovi požara, tragovi logora, kampova
totemi, i nigde nikoga

Vitlaju se naokolo buseni suve trave,
kao filmska sinedoha užasa
I tako pobačen začnem osamdeseti život
i tako bih da se vratim, i prizovem mrtve
i tako bih da neko sa mnom preživi ledeno doba

Da ucrtava brijačem osmeh,
zapali selo i provinciju duše
šumu da poseče,
granje zarije u rebra
da ucrtava vrtlog i opsuje majku
meni u usta u jezik u matericu

Da zameni snove za simbole
i simulira novo doba
Eldorado

Jedno pucanje

Svakodnevno filma jedno pucanje
poučnih pesama uvek iste poente
nema hrane za usta puna pohvale
nema uha za otupele uspehe

Jedna ruka tame druga pomilovanja
leđa u tegljača žele da su leptira
od majčinih grudi da naprave jastuke
od očevih mišica stroge podele

U zidinu od zemlje stavi snove tuđina
tu na đonu kožu kidanu od temelja
i žicu koja spaja sve što se udvaja
sa stalaže knjižnica, sumnjivih bez lica

Gde su groblja jadnika tu i velikana
vladaju redovi porode se redovnici
novog sveta rampom, obećani rajevi
naučnih svezaka, štampa slova utešnih

Sa klupe se glave ne dižu sa spavanja
sa glava se kose ne dižu od kajanja
a jasle nas rasle i stasale u hronike
u oči gradskog starca koga ne vidimo

Jedna nas je boljka uznela u nebesa
druga nas je vojna jetko požnjela
i dok čekamo život da dođe, kao voz
kasnimo, zimskim jutrom za danom

obskurnost proroka nepremostiva supstanca

Kupićemo navike novih igračaka
a poneti ponos gordo na čuskijama
i nije da čurak naopako tako loše stoji
nije, ni da umovina u neprocenjivo ne raste

Prolazeći, kuda živih kosti nose tela
dvadeset osmu i godinu koju,
čađ se u mladost sipa s ratnih utvrđenja,
i iz gradiva, građe, onoškolske

Svakodnevno filma jedno pucanje
poučnih pesama uvek iste poente
nema hrane za usta puna podvale
nema uha

Nismo svi jednako evoluirali, Amerika

Bliski zapad ostavlja otpatke
na rubovima tanjira

Gadljiv na vrli stari svet
niz grlo sipa Nevu
Rajnu, Temzu, Vardar
Dunav, i celu deltu

Podrije
i uz niski udarac ispod pojasa
hvata guz

Blickrig, kida treger,
preko stola puca rever
bombaško gostovanje bez oduzete lopte

Na tuđem terenu
deviza patrola
logo trend policija
trend pogo civilizacija

Okupacija oslobođenje
demokratija kao osveženje

Na tuđem meni-u dodata
plutonijum cola u platinastoj seriji

Vlasnik restorana
obešen na tavanu
uz trofejne šunke

Hemendeks
od mošnica puzavih nacija
doručkuje uz ovacije donacija
krezavi knez Berz Obrez
i pljucka stidne dlačice

Podriguje i povraća,
jede još deus ex mahina

Bokal slave krvav,
prazan, popijen
još otpadaka, ovog puta i okolo tanjira

Za okruglim stolom
sprema se još jedan udarac,
sto se pravi da će izdržati

Koska je bačena

Kibernetski snishodljivac

Ne veruj pesniku, jer on je zaljubljenik
u svoju maštu, u koju zakiva svet,
stvaralac koji biohemiju stavlja ispred sna;
kao električna reka, nosi uzvodno
sećanja i sentimentale, sudara o branu i ideale

Ideal je u haosa,
mogućnost pred idejom,
čovečnost – stradija metalopolisa

Moje parče mesa je dioda,
neisključivaiz matične ploče,
moja krv lem,
a ravan u koju sam skrojen
je zemlja,
na koju bacam svetlost i prah

Generacijske naslage,
usporavaju protok

Suživot relativno starog,
optiče munjevitost
mogućeg, mladog

Gde je kuler apokalipse,
da odmasti koprenu
sa vara, gde su alternativni izvori sutrašnjice

Vetrenjače u borbi sa tihim donom kikotom,
I kiklopom lihvaram
što telo Hrista safte naftom

Treće ruke, i druge glave,
dar su podvojenosti uma,
značajelje gospode ljudozđera,
nekrofila,
pod geslom isceljenja, i nekromanse

Kibernetski snishodljivac
sleže ramenima u besu
dok mu uicraor korporarizma isisava mošnice

Bude li previše stiskao zube
proplakaće
cijanid

Nota bene

Konturom bi figure gravirale teksture

Re ku ku re!

Venere bi htele dravide druide

Prodati za vede

– Navesti

– Zavesti

Pešcane strukture kulture

Da dine vetar vine,

Da davnine u visine dune

Divine daljine

Divine divljine

Vrline su line, line domine

Kuda – koji, nek vam želja mine

Pipine u mezanine

Strihnine u vitrine

I napolje svine svine svine

I barbarine, na njih mandarine

Trambuline tamburine

U dalje dalje daljine

Pustimo gadljive i fine

Upalimo kamine mine mine

Namazimo karmine ine nene

Nota bene

FineFineFine

Kralj je samo prečut Karl
Karlo, kralo, claro, kralo ralo
Ruke pralo
Tralo lalo

Fine Fine Fine

Igralište

I ti si sam kao i ja
"budi prav, budi naj"
i tvoja je ruka jedno veslo,
veslajmo u raj

I ti si plav kao i taj
čiju svi krv kuju u geslo,
kao i svak sa čijom pesmom,
skačemo u dalj

Tri tačke

vreme radi za nas
da sve ostane isto
i da ono nešto menja
promenilo bi sve

i sve značajno
postalo bi ništa
vere nade ideje
nestale bi mahom
sa svim svojim vladama

vreme leči sve
razumne ideje
i vraća ih u zablude
u dobrome zdravlju

vreme radi za nas
i ono je rob, ali
kao i svaki demon, često
kazni lošeg gospodara

čovek i dalje čovek
je ruka u vremenu
grebe po prostoru
ništa se ne menja

Sadržaj

Обезлесение	7
Na klizištu	9
Na klizištu, drugom	12
Tu	13
Ovde	15
Ulice Bundola.....	18
Na lokalnom nebu	22
Zid	23
Trojka	25
Tiranida	27
To zaista nisam Ja	28
Poništavanja	31
Rovac u Laži.....	32
Sinister. Sinister Hrist.	35
Moj pas Trofej.....	40
Mravojedožder	41
Hronike lučonoše – grumen sjaja.....	42
Tekovina	44
Advertajzing	47
Setwah.....	49
Ne zaboravi.....	51
Jarboli	52

Impatiens.....	55
Jesenjinov pad	57
Nova Hirošima	60
Jedan glas	61
Sinestezija	63
Zobar – čerga.....	64
Samousluga	67
Živeo Mihail Hlebnjikov	68
Bitange u čitanke.....	70
Dojka.....	72
Neznana idila	74
Bog je samome sebi čovek.....	76
Od prostora.....	80
Sinister zver	82
Tuđa domovina.....	86
Magla	86
Predigre	86
Glupa pevanija	87
Apokrifna kapitalipsa po Sinisteru	91
Tvrđava.....	94
Nova igračka.....	96
Zapisi iz streljačkog voda	97
Stepenice	100
Macan mecena	102

Aspartam.....	104
Avioni	106
Gomila	110
Sinister	111
Jedno pucanje.....	115
Nismo svi jednako evoluirali, Amerika.....	117
Kibernetски snishodljivac	119
Nota bene.....	121
Igralište.....	123
Tri tačke	124